

Eilhard Lubin

**Programma In Exsequiis Honoratissimae Matronae, Elisabethae Engelbrechts,
Reverend & Clarißimi Viri, Dn. M. Oswaldi Sledani ...**

Rostochii: Pedanus, 1615

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770465242>

Druck Freier Zugang

Lubinus, E.,
in
E. Engelbrecht,
uxor. O. Sledani.

Rost. 1615.

34.

Programma
IN EXSEQUIIS HONORA-
TISSIMÆ MATRONÆ,
ELISABETHÆ
ENGELBRECHTS,

Reverend & Clarissimi Viri,
Dn. M. OSVVALDI SLEDANI,
Superintendentis quondam Ecclesiarum urbis Ro-
stochiensis relictæ viduæ, piè in Christo
defunctæ,

Publicè propositum.

RECTORE

EILHARDO LUBINO.

ROSTOCHII

Excudebat JOACHIMUS PEDANUS, Anno 1613.

1613.

RECTOR
Universitatis Rostochiensis
EILHARDUS
LUBINUS
S. Theologiæ Doctor & Professor.

*O*fficium hominis Christiani
præcipuum consistit in piâ consideratio-
ne tam hujus fluxa & fugacis vita ca-
lamitatis, tum illius alterius æterna
& futuræ immortalis beatitudinis ac
felicitatis. Quæ duo si, uti par est, Chri-
stiani jugi ac perenni meditatione sem-
per ob oculos poneremus, minus hujus
miseræ ac brevis vitæ quisquilijs adhereremus, magis alterius futu-
ræ vitæ æternæ bonæ, & immortalia gaudia anhelaremus. Hujus
autem piæ & Christianæ considerationis occasionem nobis objicit un-
niversa vitæ nostræ, & omnes, etiam minimæ, ejus partes; atq; adeo
omnis dies, & omnis hora, & singula vitæ humanæ puncta &
momenta. Fatebatur hoc Patriarcha Jacob, qui à Pharaone
interrogatus, quot anni vitæ ejus essent, respondit: Dies pere-
grinationis meæ centum & triginta annorum sunt, pauci & mali.
Jam de vitæ nostræ mortalis fragilitate ac fugacitate satius fortè
fuerit hoc loco nihil, quàm parum dicere, quippe cum illa in sa-
crâ Scripturâ & profanis Philosophorum libris utramq; ubiq; sa-
ciat paginam, sic ut nullæ passim existet querela crebrior, & fre-
quæ-

quentior. Dicebat Patriarcha ille, cujus jam meminimus, dies suos non pervenisse ad dies patrum suorum, quibus illi peregrinati sint. Ostendens jam suam aetate vita mortalium terminum longe breviorum constitutum esse, quam prae aetate parentum. Inter quos licet non defuerint, qui vita sua peregrinationem ad nongentos & sexaginta novem annos extenderint: interim tamen longissimus ille vita tractus si cum aeternitate contendatur, nullam penitus rationem habet, ubi mille anni sunt tanquam hesterni, & una dies, & tota etiam longissima hominis vita instar spithamae. In hac autem fugaci brevitate mortalis vita depingenda saniores Ethnici & Philosophi inter se contendisse videntur, & certasse, sic ut verba pariter & res illis defuerint, quibus inanem & evanidam vita mortalis fugacitatem satis exprimerent, & depingerent. Alius hominem cum bulla comparat, qua decedente pluvia in aquis visitur, & de qua merito ambigere possis, citius nascatur, an verò evanescat. Alius homines vocat $\epsilon\phi\eta\mu\epsilon\rho\varsigma$, quasi unius diei dicas, in quo ab alio reprehensus fuit, quod non $\eta\mu\epsilon\rho\varsigma\ \mu\epsilon\tau\alpha$, unum diem, sed $\epsilon\tau\iota\ \eta\mu\ \rho\epsilon\theta\epsilon\iota\varsigma$ id est, Temporis momentum & punctum dicere debuerit. Alius vitam hominis contendit cum rosis, quae repente nascuntur, senescunt, & intereunt. Alius cum arborum folijs, quorum unum post aliud marcescit & decidit. Alius vitam hominis appellavit umbram & flatum; alius vocat fumi umbram; alius denique appellat umbram somnium, quo ipso nihil vanius dici, nihil inanius cogitari potest. Haec autem mortalis vita inanissima fugacitas memorabile & mirabile est, quot & quantis periculis singulis momentis exposita sit. Notum est quanto discrimine singuli in lucem prodeamus, quantis periculis infantia sit obnoxia, qualibus & quantis mox adolescentia, & post hanc juvenilis, inde virilis, & denique senilis aetas. Vigorem corporis tradunt paulatim deficere circa vitam annu tricesimum quintum. Animi vero robur & vigorem decrescere anno quinquagesimo. Ab hominis vita

si in

Infantiam & senectutem detrahas, quantum vita relinquatur facile expendimus. Huic vita reliqua (si modo vita appellanda est, qua singulis momentis morimur, & cui morti natiuitas principium statuit, mors autem, qua appellatur, finem imponit) Si tempus somno & quieti indulgendum, quo nihil aut parum a mortuis differimus, detrahamus, quantum vita tandem remanet? Cum enim tempus vita per exiguum datum sit hominibus, inde tamen somnus veluti crudelis aliquis Publicanus dimidium aufert, & ad se trahit. Unde aestimatione nocturna quietis dimidio vita spacio singuli tantum vivimus: altera dimidia pars vel somno impendenda, qua morti similis, aut nisi somnus detur, & quies non contingat, poena & morbo, qui etiam morte grauior. Hec iam vita spiritibama qua relinquitur quot periculis obijcitur, & quot morbis infestatur? Certe nihil in rerum uniuersitate tam exile tam vile tam nihili inuenitur, quod ad occasionem mortis hominis non plenissime sufficere videatur. Non iam memorabo casus, lapsus, ruinas, terra motus, fulmina, bellum, naufragia, venena, diluvia, pericula ab aqua & igni, à calore & frigore, à fame & siti, vel potius à satietate, quae longè plurimos mortales occidit & enecat: non desuit, quem acini uuae granum cum uino potum profocauerit: quem pilus cum lacte deglutitus strangulauerit, quem sciria frigore indurata de tecto decidens oppressum interemerit. De morbis iam nihil memoro, qui longè plures humanum corpus infestant, quam eius partes numerant, quae numerantur longè plurima. Recitant Medici nominatim centum morborum species, & amplius, quibus unum humani corporis membrum, oculus affligitur. Jam, si de huius breuis ac fugacis uita miseris, arumnis & calamitatibus, saltem breuiter quedam libare animus mihi foret, longè major copia mihi offerretur, quam integrum volumen, ne dum huius chartae angustia possit capere. Illa miseria talis ac tanta est, ut etiam saniores Ethnici statuerint breuitate uita nihil melius

Et salutaris hominibus contingere, ut quidam illorum
merito dixerit:

Ὅν οἱ θεοὶ φιλεῖσιν ἀποθνήσκει νέος,
Quemcumque diligunt Dii, occidit puer.

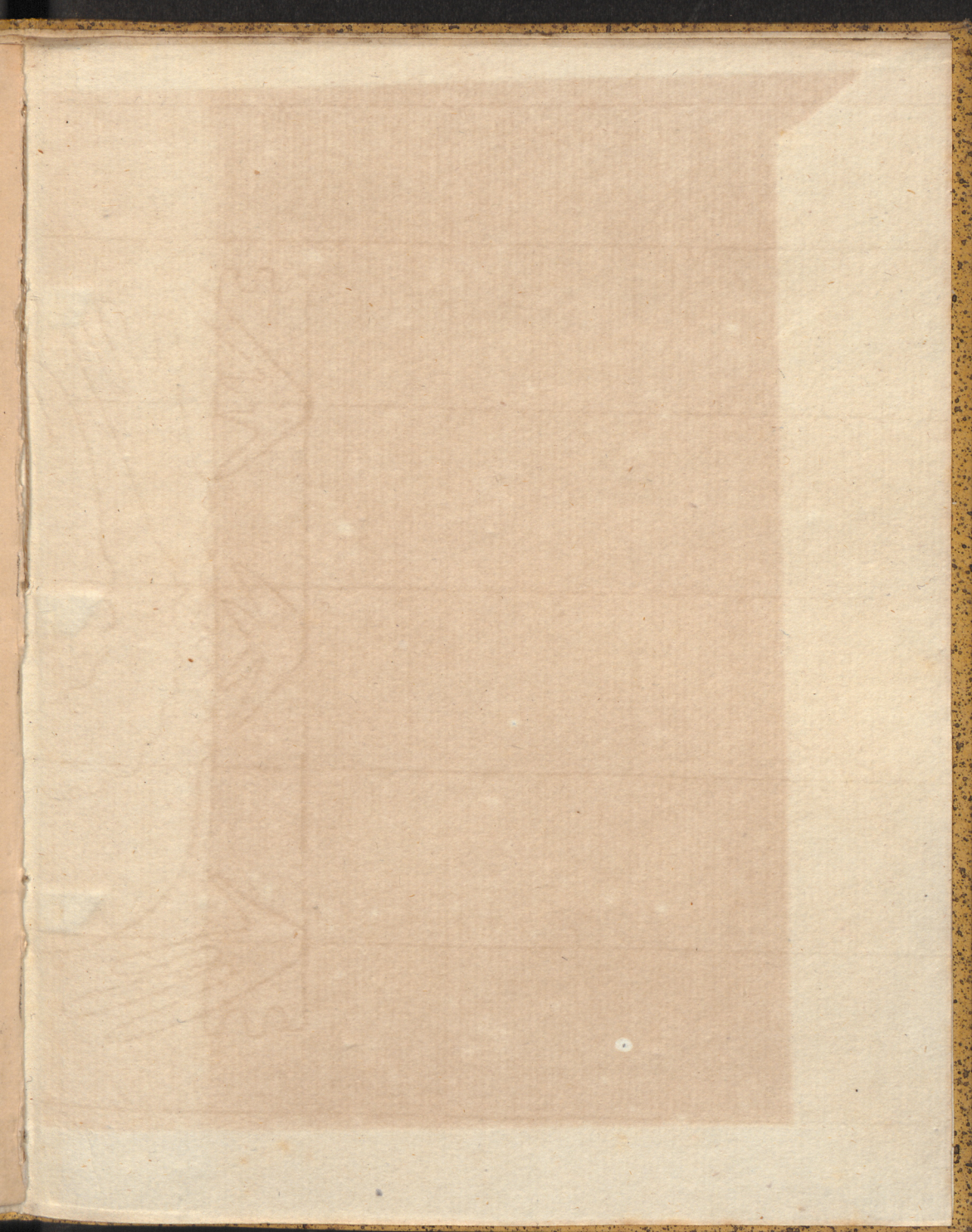
Et observatum est, inter omnia animalia solum hominem do-
loris impatientiâ sibi violentas manus inferre. Certè ipsa vita
Et experientia cotidiana testatur, nihil in vita hominis sapius
occurrere toties invocata morte, ut nullum votum usitatus ac
frequentius sit. Illa autem mors sive serius sive citius, nihil in-
terest, omnium ac singulorum fores semel pulsat. Unde Poëta fa-
bulati sunt, omnium ac singulorum hominum vitas à Parcarum
filis suspendi, quibus insectis singuli decident; Et omnibus
eandem mortis necessitatem incumbere, omnium eandem sortem
esse, ut simul Atropos illa inexorabilis filum illud secuerat, statim
decidat ille quicumque pendebat. Hoc uno tantum Et solo discri-
mine, quod alij à candidis, alij à nigris filis suspendantur: Et
rursus, alij sublimius, alij humiliter suspensi fuerint, unde majori
tumultu Et graviore impetu ille decidat, Et terram quasi feriat,
qui altius deciderit. Ceterum post centum aut etiam paucio-
res annos inter exuvias Et reliquias terra obrutas nullum esse
discrimen, quando sit πάντων μία κόμη, omnium unus cinis.
Horum omnium consideratio, que Ethnicos qui sine DEO sine
Christo fuerunt, Et spem alterius futurae vitæ, Et beatæ immor-
talitatis non habuerunt, miris ac miseris modis perturbavit, Nos
Christianos, quos Spiritus sanctus per verbum veritatis docuit
Et illustravit, consolari. Et confirmare debet, ut inde discamus
future vitæ immortalitatem Et aternitatem hujus vitæ brevitati
Et fugacitati opponere, Et hujus fugacis vitæ miseras Et ca-
lamitates fiduciâ aternæ beatitudinis Et nunquam moritura fe-
licitatis constantius Et animosius perferamus, solidissima spe ac
fiducia subnixi hujus brevis vitæ calamitates alterna vicissitu-
dine aterna vitæ Et beatitudinis permutanda Et compensanda esse,
que

qua filius DEi suâ passione & morte omnibus promeruit, conferunt
autem illis, qui verâ fiduciâ eum amplectuntur, & vitâ factisq;
demonstrant se DEI esse filios, & sic bonum certamen certan-
tes, ita humana vita cursum peragunt, ut hanc fidem & ex hac
fide bonam conscientiam usq; ad extremum vita halitum constan-
tissimè retineant, & in fide Christi, in quâ vixerunt, moriantur.

Hac felicitatis & beatitudinis laude merito pradiuvanda
est honestissima & optima matrona ELISABETHA EN-
GELBRECHTS, qua & ipsa hujus fugacis vita miseris &
calamitatibus functa & jam feliciter defuncta in patriam mi-
gravit, ubi meliores progenitores & parentes, & concivis regni
illius adscripta est, cujus Rex est Trinitas, cujus Lex est Charitas,
& cujus modus est aternitas. Quamam hæc matrona fuerit pauci
in hac urbe rogabunt, nisi forte qui novi admodum hospites ad
nos venerunt. Nata fuit ex laudabili & antiqua Engelbrech-
tiorum in hac urbe familiâ & stirpe, patre JOHANNES EN-
GELBRECHT civis quondam hujus urbis precipuo, Anno
prateriti seculi 55. die Divo Nicolao sacro. Vixit in matri-
monio conjux Reverendi & clarissimi viri M. OSWALDF
SLEIDANI beatæ memoriæ, de Ecclesia in hac urbe præclarè
meriti. Nimirum qui insignibus concionandi donis præcellens
totis 12. annis in ade D. PETRO Sacrâ Diaconi officio fideliter
defunctus fuit. Inde anno præteriti seculi 89. ad Archidiacona-
tum templi D. Mariæ Virginis legitima vocatione evectus fuit, &
post obitum Reverendi & Clarissimi viri LUCÆ BACKMEI-
STERI Theologi in hac Academia, & Superintendentis in urbe
meritissimi, ad Pastoratû in eodem templo legitimâ successione per-
venit: Et mox deinde eidem in summo Superintendentis hujus
urbis Ecclesiarum munere legitima electione suffectus fuit. Vir
qui magno ardore ac zelo verbum DEi predicabat, & omnia
ad ædificationem Ecclesiæ DEi dirigebat, In quo pietas cum elo-
quentia, scientia, cum conscientia dubiâ palmâ pugnabant, quiq;
Christianus & Theologus esse potius, quam videri volebat.

Quig.

Quig, adeo ille erat, quales pleriq; videri volunt; ille vixit, quales
optimi quig, mori cupiunt; & ille mortuus fuit, cum quo omnes
ad vitam aeternam cupiamus resurgere. Hunc optimum & pre-
clarum virum optima hac matrona septem liberorum patrem
reddidit, quatuor filiorum & trium filiarum. Horum natu maxi-
mus CHRISTIANUS SLEDANUS, S.S. Theologiae Doctor, &
quondam hujus Academiae Professor, & Collega noster, frater in
Christo honorandus, qui jam Sleswige Holstiae Ecclesiae Dei Pastor
verbum Dei in summo loco ac dignitate fideliter ac feliciter docet.
ANNA Clarissimo & experientissimo Medico Dn. D. BERN-
HARDO OLDERMANNO Illustrissimi Ducis Holstiae
JOHANNIS ADOLPHI Archiatro solertissimo nupta. NICOLAUS
juvenis doctissime eruditus & juris jam Candidatus, qui in me-
dio ad virtutem & eruditionem cursu Fato objecto in b. bitus ad
plures concessit. OSWALDUS patri nomine ^{πρωτομ.} & ejus-
dem virtutum heres, civis hujus Reip. precipuus, & nostri ordinis
Fautor singularis. ELISABETHA filia una, & post hanc etiam e-
jusdem nominis altera, quas caelestis pater è terrà in calum voca-
vit, priusquam immundi mundi sordibus inquinarentur. Deniq;
JOHANNES natu minimus, adolescens optima spei & expectatio-
nis. Vixit cum hoc marito in felici ac tranquillo Conjugio 35. annis,
quippe, cui nupsit Anno 1578. circa hoc praesens tempus tertio Ju-
nij. Hac propriè Pentecostes hujus praesentis festi in vera agni-
tione & invocatione Filij Dei obiit ac defuncta fuit. Cui cum hodie
horà 1. in aede Marianà justa solvenda sint, Omnes nostrae Ju-
risdictioni subiectos docentes pariter ac discipulos benigne mone-
mus & exhortamur, ut in honorem & solatiū hujus defunctae ma-
trons liberorum & cognatorum exequias frequenter eant, & ipse
suae vitae fugacitatis memores, cogitent, paulò post sibi illud posse
accidere, quod hodie alij contigisse viderint: & ita vitam suam in-
stituunt ut se cogitent singulis momentis moris, & deniq; vitam &
mortem suam illi commendent, qui vitae ac mortis Dominus est.
P. P. Rostockij, tertiam Pentecostes feriã, Anni 1615.

qua filius DEi sua passione & morte omnibus
autem illis, qui veram fiduciam eum amplectuntur
demonstrant se DEi esse filios, & sic bonos,
ita humana vita cursum peragunt, ut
fide bonam conscientiam usque ad extremum
tissimè retineant, & in fide Christi, in qua
Hac felicitatis & beatitudinis laude
est honestissima & optima matrona E L I
& E L B R E C H T S, qua & ipsa hujus
calamitatibus functa & jam feliciter defun-
gravit, ubi meliores progenitores & parentum
illius adscripta est, cujus Rex est Trinitas, cui
& cujus modus est aternitas. Quanam haec
in hac urbe rogabunt, nisi forte qui nos
nos venerunt. Nata fuit ex laudabili &
riorum in hac urbe familia & stirpe, patre
G E L B R E C H T civis quondam hujus
prateriti seculi 55. die Divo Nicolao sacro
monio conjux Reverendi & clarissimi viri
S L E I D A N I beatæ memoriæ, de Ecclesia
meriti. Nimirum qui insignibus concionibus
totis 12. annis in aede D. P E T R O Sacrae
defunctus fuit. Inde anno prateriti seculi
sum templi D. Mariae Virginis legitima vocatus
post obitum Reverendi & Clarissimi viri L
S T E R I Theologi in hac Academia, & Super
meritissimi, ad Pastoratû in eodem templo legi-
venit: Et mox deinde eidem in summo Sup
urbis Ecclesiarum munere legitima electione
qui magno ardore ac zelo verbum DEi prædicandi
ad adificationem Ecclesie DEi dirigebat, In
quentia, scientia, cum conscientia dubia palam
Christianus & Theologus. esse potius, qua

